

บันทึกคนขี้รำคาญ

ผู้เขียนยอมรับว่าเป็นคนขี้รำคาญ หลายเรื่องในสังคมไทยเราเป็นเรื่องน่ารำคาญ ดังนั้น เพื่อเป็นการปลดปล่อยความรู้สึกและเพื่อให้ท่านผู้อ่านมีส่วนร่วมด้วยทางอารมณ์ ลองดูกันนะครับว่า เรารำคาญในเรื่องเดียวกันหรือไม่ เรื่องแรกคือการใส่หมวกกันน็อกในบ้านเรา การใส่หมวกป้องกันเช่นนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะมีผลกระทบต่อคนอื่นๆ ในสังคมด้วย ถ้าผู้ขับขีมอเตอร์ไซค์ไม่ใส่หมวกกันน็อกและประสบอุบัติเหตุและเสียชีวิตไปเลยโดยไม่นอนเป็นเจ้าชายหรือเจ้าหญิงนิทราแย่งเตียงคนป่วยในโรงพยาบาลก็ไม่ว่าอะไรกัน แต่ถ้าเกิดกะโหลกร้าวจนมีอาการต่อเนื่องที่ต้องรักษาพยาบาลโดยใช้ทรัพยากรของสังคมที่แย่งชิงมาจากสมาชิกคนอื่น ๆ อย่างนี้ก็ปัญหา เพราะสภาวะการณ์เช่นนี้สามารถหลีกเลี่ยงได้หากใส่หมวกกันน็อก

กรณีของการใช้เข็มขัดนิรภัยและใส่หมวกกันน็อกก็อยู่บนเหตุผลเดียวกัน กล่าวคืออุบัติเหตุที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อคนอื่นมาจากการไม่ใช้สองสิ่งนี้

ในซานออย โอจิมินท์ซิติ หรือแม้แต่จากการ์ต้า และเมืองใหญ่อื่นๆ ในอินโดนีเซียถึงแม้จะมีมอเตอร์ไซค์รวมล้านๆ คัน แต่ทุกคนใส่หมวกกันน็อก (ขอขำว่าทุกคน) และเป็นหมวกจริง ไม่ใช่หมวกปลอม

ผู้เขียนดูเมืองเหล่านี้ของประเทศที่มีวัฒนธรรมไม่ต่างจากเราแล้วรู้สึกสะท้อนใจ และรู้สึกรำคาญว่าเหตุใดเขาจึงสามารถบังคับใช้กฎหมายได้ ในขณะที่บ้านเรา กฎหมายเป็นเศษกระดาษ มันใจว่าหากทุกคนทำตามกฎหมายแล้ว จะประหยัดทรัพยากรของสังคมเราได้นับเป็นหมื่นล้านบาท และประหยัดน้ำตาไปได้มากมาย ถ้านับมูลค่าชีวิตและค่าเสียโอกาสของคนในครอบครัว ตลอดจนมูลค่าความเสียหาย (ถ้าคำนวณได้) เข้าไปช่วยแล้ว เราอาจประหยัดไปได้นับแสนล้านบาทต่อปีทีเดียว

เรื่องที่สองคือการล่องหนของตำรวจจราจรกรุงเทพมหานคร ผู้เขียนสังเกตว่าใน ๔-๕ ปีที่ผ่านมา เราเห็นตำรวจมาโบกรถดูแลการจราจรที่ติดขัด บางตามากๆ บางจุดก็โบกรถประจำประจำตัวสัก ๑ ชั่วโมงแล้วก็กลายเป็นนินจาไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ

จะอ้างว่ามีกล้อง CCTV ที่ตรวจจับการทำผิดกฎจราจรแล้ว ดังนั้น การจราจรต่อไปจะติดขัดน้อยลง เพราะเป็นการทดแทนการใช้แรงงานดั้งเดิมด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ใช่ที่ การติดขัดจราจรแก้ไม่ได้แน่นอนด้วยกล้อง เพราะไม่มีการบังคับใช้กฎหมายผ่านกล้องอย่างมีประสิทธิภาพพอ เนื่องจากการดูแลกล้อง การดำเนินงานออกไปสั่ง การเรียกเก็บเงิน ฯลฯ ไม่ใช่เรื่องง่าย

ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่มาขึ้นดูการจราจรเพื่อบังคับทางอ้อมให้ลูกน้องทำงานอย่างแข็งขันนั้น บัดนี้กลายเป็นค่านานแล้วขานกันไปเสียแล้ว ตำรวจที่เห็นหน้าตาและทำงานอย่างแข็งขันก็ค่อนข้างดำนตรงจบบ ไม่แน่ใจว่าเหตุที่ขาดตำรวจมาโบกรถนั้น เป็นเพราะแต่ละสถานีตำรวจปัจจุบันมีแต่ร้อยตำรวจตรีที่เลื่อนมาจากนายดาบ (ผลงานของอาเฉลิมเขา) ซึ่งมีการเลื่อนในครั้งนั้นนับหมื่นคน จะให้คนระดับนายตำรวจสัญญาบัตรไปโบกรถหรือ มันไม่สมฐานะครับ งานอย่างนี้ต้องให้อาสาสมัครจราจรเขาทำกันในตอนเช้าและเย็นเวลาเร่งด่วน ไอ้ครั้งหนึ่ง ‘จำเลย’ มันก็จะเสียหน้าปีหนึ่งๆ เราจึงเสียเงินจากการเผาผลาญน้ำมัน เพราะจราจรติดขัดในระดับที่เกินสมควรนับแสนล้านบาท

ถ้าใส่ใจเรื่องการจราจรติดขัดมากขึ้นกว่านี้อีกหน่อย และป้อมขามตามสี่แยกที่ปิดเปิดไฟจราจรนั้นสว่างและโปร่งใสมากกว่านี้ ไม่มีดีเป็นในศัลป์เช่นปัจจุบัน

จนไม่รู้ว่ามีตำรวจควบคุมไฟจราจรอยู่หรือไม่ หรือปล่อยให้ไฟมันเปิดเปิดกันตามอัตโนมัติ เราคงมีคุณภาพชีวิตกันดีกว่านี้แน่

เรื่องที่สามคือเรื่องการใช้สรรพนามสมัยพ่อบุญเรียกขานกันของวัยรุ่น หรือแม้แต่คนรุ่นใหม่ เรื่องนี้บางคนอาจเห็นเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว แต่สำหรับคนขี้รำคาญเช่นผู้เขียน มันเป็นเรื่องที่ควรบันทึก

การใช้สรรพนามสมัยพ่อบุญในหมู่เพื่อนสนิทในสถานที่เหมาะสมไม่ใช่อะไรใหญ่โต มันเป็นเรื่อง “วาทกรรม” ของมนุษย์อย่างหนึ่งในการแสดงออกซึ่งความสนิทสนม แต่ถ้าหากเป็นการใช้ในที่สาธารณะอันไม่บังควรแล้ว มันจะทำให้คนใช้มีค่าต่ำลงในสายตาคนอื่น ๆ

คนจำนวนมากลืมนึกไปว่าไซไซเสียมมีเดียคือพื้นที่สาธารณะซึ่งหากไม่จำกัดวงไว้เป็นอย่างดีแล้ว คนอื่น ๆ ก็จะมีการใช้สรรพนามเช่นนั้น ซึ่งไม่ว่าจะพยายามดูอย่างไรใจเพียงใดก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความรู้สึกที่เป็นลบต่อผู้ใช้ได้

ผู้เขียนเคยเห็นนักศึกษาสาวหน้าตาดี ๓-๔ คน จากมหาวิทยาลัยใหญ่ มีชื่อเสียงของรัฐแห่งหนึ่ง ใช้ภาษาพ่อบุญกันอย่างสนุกสนานบนรถไฟในในระดับที่ดังอย่างไม่สะทกสะท้านสายตาของผู้ร่วมโดยสาร เขาเหล่านั้นไม่ได้ตระหนักว่ากำลังทำลายคุณค่าของตนเองและของมหาวิทยาลัยที่ตนเองเรียนอยู่ในสายตาคนจำนวนหนึ่ง

ผู้เขียนเห็นคนรุ่นใหม่ที่เป็นคู่รักกันใช้สรรพนามพ่อบุญอยู่บ่อยๆ ทั้งในไซไซเสียมมีเดียและที่ได้อินกับหูจูนส่งสัยว่าสรรพนามเช่นนี้มันช่วยทำให้เกิดบรรยากาศโรแมนติกขึ้นได้มากเพียงใด (ถ้าอินกับหนังสือของ “ไม้มิ่งเดิม” กันเป็นพิเศษก็อาจเป็นไปได้ แต่มันใจว่าไม่รู้จัก หรือแม้แต่ “ผู้ชนะสิบทิศ” ก็ไม่น่าจะเคยได้ยินชื่อ)

เรื่องที่สี่คือการเข้ามาเป็นเจ้าพ่อเจ้าแม่ของคนต่างชาติในธุรกิจบางประเภทในเมืองท่องเที่ยวของบ้านเรา มันเป็นเรื่องน่ารำคาญก็เพราะเวลาเราไปเที่ยวต่างประเทศที่ใด เราก็ดวลิบเพราะเป็นบ้านเมืองของเขา ไม่กล้าไปกร่างให้เป็นปัญหา ยิ่งคนต่างชาติไปข่าเป็นเจ้าพ่อในเมืองท่องเที่ยวของประเทศเขานั้นแทบไม่เคยได้ยิน จะมีก็แต่สยามประเทศของเราเท่านั้นที่ยอมให้คนต่างชาติมาทำใหญ่โตในบ้านเราได้

ไม่เข้าใจว่าปล่อยไว้ได้อย่างไร คิวไฟจากแบงก์พันมันเข้าตาหรืออย่างไร เจ้าหน้าที่รัฐของเราจึงมองไม่เห็น ศิริราชบราวกับเผชิญหน้ากับถ้ำปีนกล อำนาจในมือเรามีอยู่เต็มที่จะจัดการ เราจะไม่ปล่อยให้สถานการณ์เช่นนี้ทำร้ายความเสียหายให้แก่บ้านเมืองของเราไปถึงไหนกัน

ปรากฏการณ์ใหม่ๆ ก็คือมีคนต่างชาติเข้ามาประกอบธุรกิจโดยถือหุ้นส่วนน้อย และคนไทยถือหุ้นส่วนใหญ่อย่างถูกต้องตามกฎหมาย แต่ในความเป็นจริงคนไทยเหล่านี้เป็นเพียง “ผี” ที่ให้ชื่อโดยไม่ได้ร่วมประกอบธุรกิจจริงจัง ยิ่งนับวันยิ่งมีมากขึ้นโดยเฉพาะในธุรกิจท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวมาประเทศไทยแต่เงินทองทั้งหมดวิ่งไหลกลับไปบ้านเขา เพราะโดยแท้จริงคนชาติเดียวกันเป็นคนทำธุรกิจ คนไทยแทบไม่ได้อะไรเลยที่น่ารำคาญก็คือเจ้าหน้าที่ของเราทำอะไรกันอยู่ ทำไมไม่จับ “ผี” คนไทยเหล่านี้มาใส่คุกสักจำนวนหนึ่งให้เห็นเป็นตัวอย่าง “การเชือดไก่ให้ลิงดู” แบบนี้แหละจะหยุดกระแสได้อย่างจะงัด

ถ้าการบันทึกเช่นนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้นได้บ้าง ก็ถือว่าเป็นการสร้างความรำคาญที่พอเป็นประโยชน์อยู่บ้าง แต่ถ้าอ่านแล้วยังรู้สึกรำคาญชีวิตมากขึ้นก็ต้องขออภัยท่านผู้อ่านด้วยครับ ที!